



ضرورت محوریت رویکرد حفاظتی در مدیریت محیط‌های طبیعی کشور

بر اساس آخرین مطالعه بخش تحقیقات بیابان مؤسسه تحقیقات جنگلها و مراتع کشور، سطح بیابان‌های ایران بالای ۹۰ میلیون هکتار است و حدود ۵۵ درصد از عرصه کشور را پوشش می‌دهد. داشتن ظرفیت تولید بسیار پایین، قدرت احیا و تعادل‌بخشی ضعیف و اکوسیستم بسیار شکننده از ویژگی‌های این نوع سرزمین‌هاست. با ظاهر شدن آثار تغییر اقلیم، افزایش درجه حرارت، غیرقابل پیش‌بینی بودن پدیده‌های آب و هوایی و ظهور خشکسالی‌های متوالی، حتی این ظرفیت محدود اکولوژیک نیز به چالش کشیده می‌شود. در نتیجه بحران آب، انقراض گونه‌های گیاهی و جانوری و طوفان ریزگردها جزو پدیده‌های روزمره زندگی ما خواهد بود.

در چنین شرایطی، رویکرد حفاظتی در مدیریت جنگل‌ها، مراتع، تالاب‌ها و بیابان‌های کشور، مناسب‌ترین، کم‌هزینه‌ترین و حتی مؤثرترین رویکرد مدیریتی خواهد بود. زمینه برای پذیرش این رویکرد از نقطه‌نظر قانونی، افکار عمومی و ساختاری نیز فراهم است. بنابراین برای پیاده کردن رویکرد حفاظتی، ضرورت اجرایی کردن مجموعه‌ای از سیاست‌ها، برنامه‌ها و پروژه‌های زیر به صورت یکپارچه کاملاً احساس می‌شود:

- ◀ توجه جدی قوا به‌ویژه قوه قضائیه بر اعمال حاکمیت ملی بر عرصه‌های طبیعی کشور
- ◀ توسعه، تقویت و مدرن‌سازی گارد حفاظتی منابع طبیعی کشور
- ◀ اتخاذ رویکرد حفاظتی در طرح‌های مرتع‌داری، جنگل‌داری و مدیریت محیط‌های بیابانی
- ◀ تأکید بر حفظ یکپارچگی عرصه‌های طبیعی و جلوگیری از تکه‌تکه شدن آنها
- ◀ گسترش مصوبه دولت در ارتباط با استراحت جنگل‌های شمال به سایر عرصه‌های جنگلی از جمله ارسباران، زاگرس، جنگل‌های مانگرو و شبه‌ساوان جنوب کشور
- ◀ افزایش سطوح مناطق چهارگانه حفاظت شده و ایجاد شبکه ارتباطی بین آنها



سخن مدیر مسئول